

۲۰۱۷/۰۴/۲۰

آصف بهاند

«خليفة د زمانې په زړه کافر دی»

خوشال پوهنه

اشعار

۳

په شعر کې د خوشال تنده او انتقادي ژبه، د ده د شعر یوه ځلانده ځانګړنه ده. څه یې چې په زړه او ذهن کې وي، هغه یې لومړی په ژبه او بیا قلم ته راځي او دی یې په یوه ځانګړي مهارت او جرأت سره د کاغذ پر مخ پیاده کوي. سره له دې چې دی لا په هغه وخت کې په دې پوهیده چې د ده قدر په چا مالوم نه دی، خو په دې هم ښه باوري و چې پس له مرګه به یې ډیر خلک یادوي او په قدر به یې پوهیږي:

د خوشال قدر که اوس په هیڅ چا نه شته
پس له مرګه به یې یاد کا ډیر عالم

د خوشال مورد نظر وخت اوس را رسیدلی دی چې یاد شي، بیا، بیا یې نظریات را واخستل شي او د نویو نسلونو د سرمشق له پاره لوستونکو ته په مخ کې کینودل شي. دا یې د تندو نظریاتو او سرکشو یوه بیلګه ده چې دی د زمانې بادشاه ته هم غاړه نه رډي، ځکه چې هغه غلط دی او پر ناسمه لار روان دی:

د فساد فکر می نه شته خدای حاضر دی
خپل ساعت به تیروم عمر آخر دی

اطاعت د اولوالامر ځکه نه کړم
خليفة د زمانې په زړه کافر دی

پلار یې و واژه په بند ورونه په توره
په آزار د مومنانو بهادر دی

د ابلیس غوندي مکرونه یې په زړه کې
په فریب کې تر ابلیسې لا ماهر دی

په باطن یې ودانې ته نظر نه شته
په ظاهر کې ودانیه ته ناظر دی

د چا زړه به ځني روغ په دنیا نه وي
د خوشال خټک چې چاود ځيني خاطر دی

(د خوشال کلیات، د زاهد مشواڼي اوډنه، د ۲۰۰۵ کال چاپ، ۲۲۸ ام مخ)